

A hazai hulladékjog aktualitásai

Farkas Hilda

Környezetvédelmi Szolgáltatók és Gyártók Szövetsége
kszgysz@kszgysz.hu

Összefoglalás

Az EU hulladékkezelés megelőzésére és a hulladékok újrafeldolgozására irányuló tematikus stratégiáját az erőforrások fenntartható felhasználásának stratégiájával szoros összefüggésben alkottak meg, amelyben kijelölt cél az európai hasznosító társadalom kialakítása. A hasznosítás fokozása érdekében a 2008/98/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (Hulladék Keretirányelv: HKI) módosított a hulladék fogalmon, amelyet a hulladékról szóló 2012. évi CLXXXV törvény (Ht.) is szó szerint átvett. Ennek értelmében „hulladék bármely anyag vagy tárgy, amelytől birtokosa megválik, megválni szándékozik vagy megválni köteles”. Mivel a meghatározás meglehetősen nyitott, az új szabályozási környezet igyekezett azt „kívülről” lezárni, vagyis azokat a feltételeket is meghatározni, amelyek esetén az anyag vagy tárgy nem minősül hulladéknak. Ennek érdekében bevezette a hulladék státus megszüntését („end of waste”: EoW), és a melléktermék fogalmát. Mindkét esetben cél a piacképes alapanyag visszavezetése a termelésbe, ezáltal a fenntartható erőforrás gazdálkodás biztosítása. Az előadásban elemezzük, hogyan érvényesülnek ezek az európai célok a hazai jogi környezetben, illetve milyen intézkedéssel segíti elő a Ht. és ennek végrehajtási rendeletei a minél nagyobb arányú hasznosítást.

Kulcsszavak: hulladék, melléktermék, hasznosítás, jogszabály

1 BEVEZETÉS

A hulladéktól való megszabadulás (annak elhelyezése, tárolása) mindig is gondot okozott az emberiség számára. Ezek a gondok elsősorban a hulladék birtokosnál jelentkeznek, de a mennyiség - és egyre inkább a veszélyesség - növekedésével konfliktusokat okoznak a társadalmi és a természeti környezetben is. E konfliktusok feloldásának szüksége hozta létre a hulladékokkal kapcsolatos viselkedési normák rögzítésének igényét, amely magában foglalja a hulladékgazdálkodás teljes rendszerét, ide értve a nemzetközi elvek és prioritások megállapítását, valamint a szakterület jogi és műszaki szabályozási rendszerének kidolgozását. Ugyanakkor fölismertük, hogy a hulladékban rejlő anyagok gazdasági előnyöket is hordoznak, miközben szerencsésen csökkennek a környezeti, társadalmi és gazdasági problémák is. Ennek eredményeként a hulladék ma már a hatékony erőforrás felhasználás egyik fontos elemévé vált.

Az elmúlt 30 évben a hulladékgazdálkodás a környezetvédelmi politika középpontjában volt, és lényeges fejlődés ment végbe ezen a területen. Ennek eredményeként a hulladékgazdálkodásra vonatkozóan az Unió joganyaga közel 60 rendeletet, irányelvet, határozatot, állásfoglalást vagy ajánlást tartalmaz, de a hazai szabályozási joganyag is közel 50 elemet foglal magába.

Jelen cikk célja, hogy megvizsgálja, hogyan segíti elő a hazai hulladékjog a fenntarthatósági elvek érvényesülését, különös tekintettel az Európai Unió által kitűzött célokra, az európai hasznosító társadalom kialakítására.

2 AZ EURÓPAI UNIÓ HULLADÉK STRATÉGIÁJA

A folyamatosan bővülő szabályozás, valamint az egyértelműen kimutatható sikerek ellenére a hulladék továbbra is jelentős problémát jelentett az Unióban, és jelent még ma is, mivel mennyisége folyamatosan nő, a nem megfelelő kezelés pedig többször súlyos környezeti szennyezést eredményez.

Emellett a jogalkalmazás is sok kívánnivalót hagy maga után, mivel számottevő különbségeket lehet kimutatni az egyes tagállamok között mind a jogszabályok értelmezése, mind azok végrehajtása terén. Az Európai Bizottság a problémát már viszonylag korán fölismerte, ezért egységes közösségi hulladék stratégiát dolgozott ki 1989-ben, majd 1996-ban, végül a legutóbbit 2005-ben fogadták el. A stratégiák nem jogforrások. Szerepük, hogy meghatározzák valamely szakterület működésének alapelveit, célkitűzéseit, fejlesztési irányait. A megelőző, hosszú távú időszak tendenciáinak elemzésével feltárják a nem kívánatos, vagy nem hatékony folyamatokat, illetve a szakterület szélesebb gazdasági és társadalmi összefüggéseit. Az elfogadott stratégiák ilyen módon azonban azt is meghatározzák, hogy hogyan kell kialakítani, illetve átalakítani a jogforrások szabályozási területeit, tárgyi, alanyi és időbeli hatályát. A 2002-2012 időszakot átfogó 6. Környezetvédelmi Cselekvési Program (Decision 1600/2002/EC) az egységes természeti erőforrás-, termék- és hulladékpolitika képét festette meg. Ezzel párhuzamosan fölshívította a Bizottságot hét tematikus stratégia kidolgozására. Ezek egyike a hulladékkezelés megelőzésére és a hulladékok újrafeldolgozására irányuló tematikus stratégia (Thematic Strategy) , amelyet az erőforrások fenntartható felhasználásának stratégiájával szoros összefüggésben alkottak meg. A hulladék tematikus stratégia 5 fő célt tűz ki, amelyek a következők:

- A hulladék környezeti hatásainak csökkentése
- A keletkező mennyiség csökkentése
- Az újrafeldolgozás kiterjesztése
- A szabályozás modernizálása és egyszerűsítése
- A jogszabályok maradéktalan végrehajtása

A negatív környezeti hatások csökkentése érdekében a hulladékgazdálkodási politikában be kell vezetni az életciklus-szemléletet, kapcsolódva ezzel az erőforrásokról szóló tematikus stratégia, valamint az integrált termékpolitika által használt előrejelző és modellező rendszerekhez. A hulladékkezelés megelőzésére vonatkozóan a stratégia támogatja a környezetszennyezés integrált megelőzéséről és csökkentéséről szóló irányelv, az integrált termékpolitika és más eszközök használatát, ugyanakkor a szükséges kötelezettségek pontosítása mellett a tagállamokra kívánja bízni a nemzeti politikák és programok kidolgozását. Az újrafeldolgozás kiszélesítése érdekében ösztönözni kívánja a feldolgozó kapacitás növelését, a létesítmények egységes követelményeken alapuló működtetését, a feldolgozott anyagokra vonatkozó, közösségi szintű szabványok megalkotását, valamint biztosítani kívánja az EU ipara számára a feldolgozható anyagokhoz való jobb hozzáférést a belső piacon. Mindezen célok megvalósulása érdekében szükség volt a szabályozó rendszer átalakítására is. A jogi eszközök felülvizsgálatával kapcsolatban a hulladék stratégia pontos menetrendet tartalmaz, és kijelöli, hogy mely fogalmakat, tevékenységeket és hasznosítási célokat kell felülvizsgálni, illetve mely jogszabályok között kell az összhangot megteremteni.

3 SZABÁLYOZÁSI KERETEK AZ EU-BAN ÉS MAGYARORSZÁGON

A hulladékgazdálkodás elveinek és főbb szabályainak legelső és alapvető jogforrása az 1975-ben elfogadott hulladék keretirányelv volt, amelyet 2006-ban hatályon kívül helyeztek, és fölváltottak egy kodifikált változattal (Directive 2006/12/EC) . A Bizottság ezzel párhuzamosan már új hulladék keretirányelvet terjesztett elő, amelyet az Európai Parlament és a Tanács el is fogadott, ami 2008 december 12-én hatályba is lépett (a hulladékokról és egyes irányelvek hatályon kívül helyezéséről szóló 2008/98/EK irányelv -HKI).

A hulladékgazdálkodást érintő első hazai törvényi szintű keret a környezetvédelmi törvény (1995. évi LIII. Törvény) volt. Ez a törvény adott fölhatalmazást a hulladékgazdálkodást érintő, átfogó törvény megalkotására (2000. évi XLIII. Törvény) , amely magyar hulladékgazdálkodás első EU-konform szabályozása volt, és az uniós hulladék keretirányelv átvételét is szolgálta. Ez a törvény Magyarországon először egységes szabályrendszert alkotott a veszélyes, nem veszélyes és települési hulladékok tekintetében. A HKI jogharmonizációját a hulladékról szóló 2012. évi CLXXXV. törvény (Ht.) megalkotásával végezte el Magyarország, amely 2013-ban lépett hatályba. A hulladék szabályozási rendszer másik fontos eleme a környezetvédelmi termékdíjról szóló 2011. évi LXXXV. törvény, amely az 1996-tól létező hazai termékdíj szabályozás legutóbbi eleme. A hulladékos szabályozást 2013-ban kiegészítette a hulladékgazdálkodási közszolgáltatási tevékenység minősítéséről szóló 2013. évi CXXX. törvény. A Ht. 88. §-a összesen 31 kormányrendelet, 9, a környezetügyért felelős miniszter által megalkotandó miniszteri rendelet, és 6, más miniszterek által megalkotandó rendelet kiadását írja elő. Mindezek mutatják, hogy a hulladékgazdálkodás jogi rendszere igen kiterjedt, köszönhetően annak, hogy a hulladék fajták különbözősége miatt fontos kidolgozni azok külön műszaki szabályait is.

4 ÚT A HASZNOSÍTÓ TÁRSADALOM FELÉ

4.1 Európai követelmények

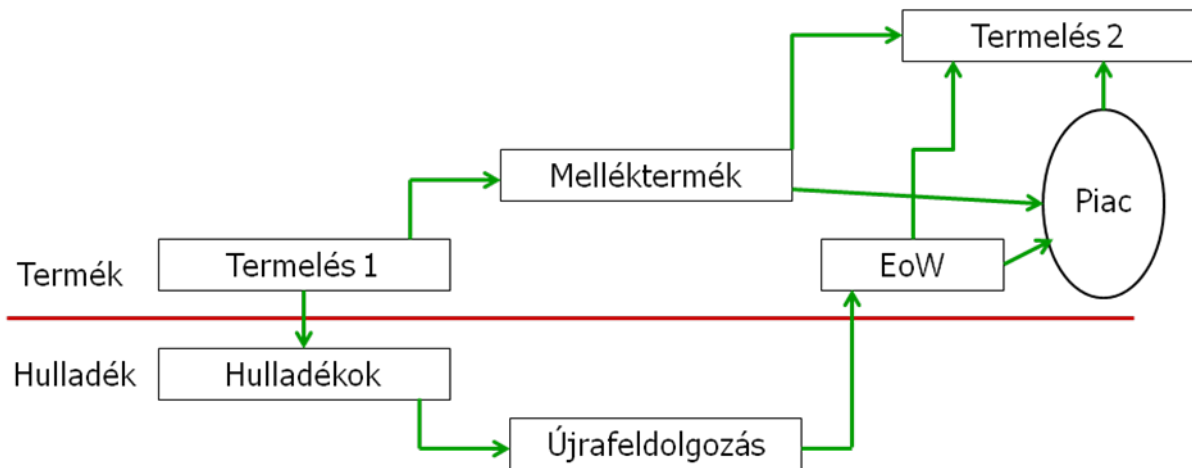
A 2008 decemberétől hatályos új keretirányelv legfőképpen három dologra koncentrált: az emberi egészség védelme a hulladékok káros hatásaival szemben, a hatékony megelőzés, és a hulladéknak, mint erőforrásnak a lehető legszélesebb körben történő fölhasználása. Az emberi egészség védelme lényegében végigvonul az irányelven, ennek lényegét külön cikk tartalmazza, de a hivatkozás erre a cikkre többször megtörténik. A megelőzés hatékonyságának növelése érdekében a HKI előírja a tagországok számára a nemzeti megelőzési program elkészítését, amelyet 2013 végéig kellett bemutatni a Bizottságnak. A HKI előírja, hogy a tagállamok tegyenek intézkedéseket az újrahasználatok elősegítésére (gyűjtés, javítási központok, újra forgalomba hozás csatornái), ösztönözzék a hulladékszegény technológiák bevezetését, az öko-tervezést, öko-címke rendszer használatát, a kötelezettek önkéntes vállalásait, valamint a szemléletformálást. Az erőforrás hatékonyság növelése érdekében az Unió célul tűzte ki, hogy az európai közösség újrahasznosító társadalommá váljon. Ennek érdekében tovább kell növelni a hasznosítás mértékét (biohulladék, építési-bontási hulladék, lakossági papír, fém, műanyag, üveg, elektronikai hulladék, elemek-akkumulátorok), fejleszteni kell a begyűjtő rendszereket (házhoz menő gyűjtés, hulladék udvarok, visszavételi helyek), kellő kezelési kapacitásokat kell kiépíteni (fejlesztési források biztosításával), illetve elő kell segíteni a lakosság, az önkormányzatok érdekeltségi rendszerének kialakítását. A HKI a következő számszerű célokat is megfogalmazza a tagállamok számára:

- Szelektív gyűjtési rendszer kiépítése lakossági papír, üveg, fém, műanyagra 2015-ig
- 50%-os újrafeldolgozási cél a lakossági papír, üveg, fém, műanyagra 2020-ig
- 70%-os újrafeldolgozás nem-veszélyes építési-bontási hulladéokra

A HKI több új szabályozási elemet vezetett be. Ezek közül legfontosabb a korábbi 3 lépcsős hulladék hierarchia 5 lépcsőssé alakítása. Fontos új alapfogalmak kerültek bevezetésre, ezek közül legfontosabb az új hulladék fogalom, a melléktermék definiálása, illetve a hulladék státusz megszűnésére vonatkozó feltételek meghatározása. A korábbiaknál részletesebben kerül kifejtésre a kiterjesztett gyártói felelősség. Új elemnek tekinthető, hogy az engedélyezéssel összefüggésben lehetőség nyílik egyes hulladékgazdálkodási tevékenységeket nyilvántartásba vétel útján is végezni, illetve a tagállamok dönthetnek úgy, hogy meghatározott esetekben enyhítenek az ellenőrzések gyakoriságán, illetve intenzitásán. A HKI fontos eleme, hogy hangsúlyozza a társadalmi részvétel és nyilvánosság biztosítását a hulladékokra vonatkozó jogszabályok és politika kialakítása során.

4.2 A hazai megjelenítés

Mind az európai, mind a hazai szabályozás régóta küzd egy egzakt hulladék fogalom megalkotásával. Ez alapvető annak érdekében, hogy egyértelműen eldönthető legyen, mely anyagok, tárgyak tartoznak a hulladék szabályozás körébe. A korábbi szabályozás értelmében „*hulladék*: bármely, az 1. számú melléklet szerinti kategóriák valamelyikébe tartozó tárgy vagy anyag, amelyről birtokosa megválnak, megválni szándékozik, vagy megválni köteles”. A jogszabályban feltüntetett 1. melléklet kategóriái azonban túl általánosak voltak, ez sok vitát eredményezett. Ezért a HKI módosította a fogalmat, amelyet a Ht. is szó szerint átvett. Ennek értelmében „*hulladék* bármely anyag vagy tárgy, amelyről birtokosa megválnak, megválni szándékozik vagy megválni köteles”. Mivel a meghatározás meglehetősen nyitott, az új szabályozási környezet igyekezett azt „kívülről” lezárni, vagyis azokat a feltételeket is meghatározni, amelyek esetén az anyag vagy tárgy nem minősül hulladéknak. Ennek érdekében bevezette a hulladék státus megszűnését („end of waste”: EoW), és a melléktermék fogalmát. Mindkét esetben cél a piacképes alapanyag visszavezetése a termelésbe, ezáltal a fenntartható erőforrás gazdálkodás biztosítása. A hulladék státus megszűnését olyan magas fokú újrafeldolgozással lehet elérni, amelynek eredményeként alapanyag minőségű, piacképes termék állítható elő. A két státus között az a leglényegesebb különbség, hogy míg a melléktermék nem válik hulladékká, hanem közvetlenül fölhasználható más ipari folyamatokban, az EoW olyan anyagokból előállított termék, amely már korábban hulladéknak minősült. A folyamatot az 1. ábra szemlélteti.

1. ábra. A melléktermék és a hulladék státusz megszűnésének kapcsolata a termeléssel

4.3 A hulladékról szóló törvény új jogintézményei

A Ht. általánosan bevezette a HKI azon előírásait, amelyek korábban nem voltak jelen a hazai hulladékgazdálkodásban. Ilyen pl. az öt lépcsős hulladék hierarchia, az életciklus szemlélet, a megelőzési program, illetve a nyilvántartásba vétel intézménye. Mindemellett több olyan szabályt is bevezetett, amely nem következik közvetlenül a keretirányelvből, de fontos a korábbi szabályozási problémák megoldása szempontjából, vagy szükséges a továbbfejlesztés érdekében. Ilyen pl. a hulladék kereskedelem pontosabb szabályozása, ami eddig hiányzott, vagy a települési folyékony hulladék kivezetése a hulladékgazdálkodási szabályozás hatálya alól, és áttemelése a szennyvíz szabályozásba. A törvény bevezeti a hulladéklerakási járulékot, amely folyamatosan emelkedve 2016-ra eléri az EU országokban alkalmazott átlagos értékeket a D1, D2, D3, D4, D5 és D12 kezelési kóddal ellátott ártalmatlanítási műveletek után. Ennek célja feltétlenül a hulladék eltérítése a lerakástól, és a hasznosítás mértékének fokozása.

A törvény szellemiségén végigvonul az a szándék, hogy a hulladékért való felelősséget hangsúlyosabbá tegye, a hulladék kezelőhöz történő eljuttásának útját lerövidítse, illetve a nyomon követhetőséget, ellenőrizhetőséget erősítse. Ennek érdekében a törvényben megállapított a legfontosabb kötelezettség az, hogy a hulladékért, annak megfelelő kezelőhöz történő eljuttatásáért, a környezetszennyezés megelőzéséért a hulladék birtokosán felel. A törvény egyéb fogalmai is módosultak némileg az előző törvényhez képest. A begyűjtő helyett a gyűjtő fogalmát vezette be, amely a többi kezelési tevékenységhez hasonlóan szintén engedélyköteles tevékenység. Az ingatlan tulajdonos helyett ingatlanhasználó, a nagy darabos hulladék helyett lomhulladék használatos. A tárolás kikerült a definíciókból. Általános érvényű lett, hogy hulladékot kezeléssel kapcsolatosan csak egy évig lehet tárolni. A kereskedő, közvetítő csak kezelőnek adhat át hulladékot, változatlan formában. A hulladékbirtokosnak a kezelésre vonatkozó kötelezettsége akkor tekinthető teljesítettnek, ha a hulladék a gyűjtő, a kereskedő, a hulladékkezelő vagy a közszolgáltató birtokába kerül. A hulladék átvevője az átvett hulladékról bizonylatot ad, valamint a hulladék előző birtokosának a hulladékgazdálkodási tevékenység végzésére jogosító okiratokat, a hulladékgazdálkodási engedélyt be kell, hogy mutassa. Az ismeretlen összetételű és a hulladékjegyzékben közelebről meg nem határozott típusú hulladékot a környezetvédelmi hatóság döntéséig veszélyes hulladéknak kell tekinteni. A Ht. részletesen szabályozza az engedélyezés, nyilvántartásba vétel, valamint az ellenőrzés szabályait is. Alapesetben ellenőrző hatóságként a környezetvédelmi felügyelőséget, az állati melléktermék kapcsán az élelmiszerlánc-felügyeleti hatóságot, míg a melléktermékkel és a hulladék vége státuszú termékekkel kapcsolatban a termék megfelelőségének és biztonságának ellenőrzéséért felelős hatóságot, illetve piacának felügyeletéért felelős hatóságot jelöli ki. Habár a HKI az ellenőrzéssel kapcsolatosan lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy enyhítsenek az ellenőrzés mélységén és gyakoriságán azon kötelezettek esetén, amelyek EMAS minősítéssel rendelkeznek, a Ht. ilyen rendelkezést nem tartalmaz. A törvény rendelkezése értelmében a környezetvédelmi hatóság képviselője a közúti közlekedés ellenőrzésére jogosult hatóság közreműködésével a hulladékszállítmányokat feltartóztathatja.

Fontos intézkedése az új törvénynek, hogy megszüntette a koordináló szervezeteket, amelyek a gyártók nevében és megbízására a termékdíjas termékek hulladékának hasznosítását szervezték, ehelyett bevezette a közvetítő fogalmát lényegében hasonló tartalommal, de a közvetítő a termékdíjjal érintett

hulladékokkal nem foglalkozhat, ehhez kizárólag az OHÜ-nek van joga. A Ht. előírja a céltartalék képzést mindazon gazdálkodó szervezet és közszolgáltató számára, amely hulladékkezelő létesítményt üzemeltet. A céltartalékot a létesítmény bezárásához, az okozott esetleges környezeti kár felszámolásához, a terület rekultivációjához és utógondozásához kell felhasználni. Akinek tevékenysége során a nyilvántartási és adatszolgáltatási kormányrendeletben meghatározott mennyiségű hulladék képződik, aki hulladékot átvesz és elszállít, tárol, kezel, vagy aki Magyarországra hulladékot behoz, kivisz vagy átszállít, biztosítás megkötésére kötelezett. A Ht. két esetben szigorúbb előírást tartalmaz az európai szabályozásnál: tiltja a veszélyes hulladék behozatalát, illetve tiltja a veszélyes hulladék égetőműben, vagy együttégető műben történő hasznosítását.

4.4 A Ht. végrehajtási szabályai

A törvény nagyszámú végrehajtási jogszabálya közül 2014 közepén még számos nem készült el. A hulladékgazdálkodás folyamatosságát azonban biztosítja, hogy még hatályban vannak olyan korábbi rendeletek, amelyek ugyan még nem felelnek meg pontosan az új Ht.-nek, de a rendszer működését lehetővé teszik. Ilyen pl. a veszélyes hulladékokról, a szennyvíziszapról, vagy a hulladékgazdálkodási bírságról szóló kormányrendelet. A jogalkotó a Ht. megjelenése után elsősorban azoknak a hulladék-árami szabályoknak a megújítására koncentrált, amelyek a kiterjesztett gyártói felelősség körében uniós hasznosítási célokat állapítanak meg, illetve egyéb EU-s célok megvalósításához szükségesek, vagy a lényegesen átalakított közszolgáltatás működőképessé tételét szolgálják. Nagy számban vannak azonban olyan szabályok is, amelyek megalkotását a Ht. előírja ugyan, de még nem születtek meg, és korábbi jogszabályi előzményük sincsen. Ilyen pl. a céltartalék képzésre és biztosításra vonatkozó kormányrendelet, amely pénzügyi fedezetet kell, hogy biztosítson a hulladékkal okozott környezeti károk felszámolásához. Mivel az összes jogszabály ismertetésére nincs lehetőség, ezért csupán két fontosabb új jogszabályt emelünk ki. A hulladékgazdálkodási tevékenységek nyilvántartásba vételéről, valamint hatósági engedélyezéséről szóló 439/2012. (XII. 29.) Korm. rendelet értelmében a kereskedőt, közvetítőt, valamint a közvetítő szervezetet a környezetvédelmi hatóság bejelentés alapján legfeljebb 5 évre veszi nyilvántartásba. A nyilvántartásba vétel csak akkor alkalmazható, ha a hulladék nem kerül a kérelmező birtokába, hulladék csak engedély birtokában vehető át. Hulladékgazdálkodási engedély legfeljebb 5 évre, hulladékgazdálkodási közszolgáltatási engedély legfeljebb 10 évre adható. A rendelet részletesen leírja a nyilvántartásba vétel és az engedély kérelmezésének tartalmi elemeit, illetve meghatározza, hogy a hatóság hogyan járjon el a nyilvántartásba vétel során, illetve mit írhat elő az engedélyben. Nagyon fontos szabály a hulladékkal kapcsolatos nyilvántartási és adatszolgáltatási kötelezettségekről szóló 440/2012. (XII. 29.) Korm. rendelet. A hulladék birtokosnak, kereskedőnek, közvetítőnek és kezelőnek rendszeres időközönként, meghatározott formában és tartalommal adatot kell szolgáltatni a keletkezett, átvett, illetve kezelt hulladékról a területileg illetékes felügyelőség felé. Veszélyes hulladék esetén a keletkezést kivéve negyedéves adatszolgáltatás van, a többi esetben egy évben egyszer kell ezt megtenni. A rendeletben előírt adatszolgáltatáson felül a kiterjesztett gyártói felelősségi körbe tartozó hulladékok esetén a gyártó, az átvevő és a kezelő – főszabály szerint – a Főfelügyelőség felé szolgáltat rendszeresen adatot a visszavett, illetve a kezelt hulladékokról.

5 ÖSSZEFOGLALÁS

A hulladékgazdálkodással kapcsolatos hazai szabályozás jelentős átalakítása kezdődött meg a hulladékról szóló 2012. évi CLXXXV. törvény 2013-as hatályba lépésével. Az új szabályozási környezet célja egyrészt a 2008-ban hatályba lépett EU-s hulladék keretirányelv átvétele, emellett a korábbi szabályozási problémák kiküszöbölése. Mindamelllett, hogy a teljes jogharmonizáció, és a jövőbeli szabályozási környezet kialakítása a jelentős számú végrehajtási rendelet miatt még nem fejeződött be, az már látható, hogy a hazai hulladékgazdálkodás célja, hogy a hulladékért való felelősséget hangsúlyosabbá tegye, a hulladék kezelőhöz történő eljutásának útját lerövidítse, illetve a nyomon követhetőséget, ellenőrizhetőséget erősítse. A törvény új rendelkezéseket vezetett be a hulladék minél magasabb fokú hasznosítása, illetve a lerakás visszaszorítása érdekében. Bár a szabályozás még nem teljes, és az is valószínű, hogy a későbbiekben még több elemében pontosításra szorul, ezzel együtt bízhatunk abban, hogy fokozni fogja a piacképes alapanyag termelésbe történő nagyobb arányú visszavezetését, ezáltal a fenntartható erőforrás gazdálkodás biztosítását.

6 IRODALMI HIVATKOZÁSOK

Decision 1600/2002/EC of 22 July 2002 laying down the Sixth Community Environment Action Programme

Thematic Strategy on the Prevention and Recycling of Waste COM(2005) 666

Directive 2006/12/EC of 5 April 2006 on waste

1995. évi LIII. Törvény a környezet védelmének általános szabályairól

2000. évi XLIII. Törvény a hulladékgazdálkodásról